

Munduaren amaierako liburutegia

Liburutegia eguraldi estazio zaharraren azpian zegoen, termometroak errekor bat hausten zuenean bakarrik agertzen zen ate baten atzean.

Elnak aurkitu zuen bere hiriak 47 gradu Celsius lortu zituen egunean. Eraikin abandonatuen artean itzala bilatzera joan zen eta argi urdin baterantz jaisten zen eskailera bat ikusi zuen.

Azpian, kilometro eta kilometro apalategi zeuden.

“Ongi etorri Munduaren Amaierako Liburutegira”, esan zuen liburuzainak.

Gizon oso zaharra zen, edo agian oso nekatuta. Haizagailu bat zeraman lepoan eta eskularruak liburuak maneiatzeko.

“Zein amaiera?” galdetu zuen Elnak.

“Oraindik posible diren guztiak”.

Liburuek ez zuten izenbururik. Bat irekitzean, Elnak bere hiria urez beteta ikusi zuen. Beste batean, zuhaitzak desagertu ziren eta jendea ur ontzi baten bila zebilen ilaran. Hirugarren batek lorategiz estalitako auzoak, tren isilak eta plaza freskoak erakusten zituen.

«Ez dirudi honek amaiera bat denik», esan zuen.

«Zure ikuspuntuaren araberakoa da».

Elnak hiri berdeari buruzko liburua hartu nahi zuen, baina liburuzainak gelditu egin zuen.

«Etorkizun posibleei buruzko liburuak ezin dira hartu. Orrialde bat bakarrik irakur dezakezu aldi berean».

Lehen orrialdea hutsik zegoen, esaldi bat izan ezik: «Landatu itzala norbaitek espero duen lekuan».

Elna berriro azaleratu zen. Bere bizilagunekin, toldoak jarri zituen autobus geltokian eta lehortearekiko erresistenteak diren zuhaitzak landatu zituen eskolako patioan. Berriro jaitsi zenean, bigarren orrialde bat agertu zen: «Behin erabilitako urak beste helburu bat izan dezake».

Euri-ura bildu zuten, ihesak konpondu zituzten eta berreskuratutako urarekin ureztatu zuten.

Ekintza bakoitzak orrialde berri bat agerian utzi zuen. Batzuk sinpleak ziren; beste batzuek erabaki zailak eskatu zituzten. Autoentzat bakarrik diseinatutako kaleak birdiseinatu behar ziren, eraikinak berritu, hezeguneak babestu eta enpresak eta gobernuak kontuak eman.

Ez zeuden denak ados. Batzuek esan zuten hiri batek ezin zuela klima aldatu. Beste batzuek teknologia miragarriaren zain egon nahi zuten.

—Liburutegiak jakingo du ea egin dezakegun —esan zuen zinegotzi batek—. Eskatu dezagun amaiera eta aurreztu ditzagun eztabaidak.

Elnak geltokiaren azpira eraman zuen. Baina gizona azken orrialdea irekitzen saiatu zenean, liburua itxi egin zen.

—Ez dago azken orrialderik idatzita —azaldu zuen liburuzainak—. Egongo balitz, erabakiak ez lirateke erabakiak izango.

Urteetan zehar, hiria aldatu egin zen. Ez nahikoa azkar, eta ez perfektuki. Bero-boladak eta ekaitzak izaten ziren oraindik. Zuhaitz batzuk hil ziren eta berriro landatu behar izan ziren. Proiektu batzuek huts egin zuten. Baina itzalpeko kaleetako tenperaturak jaitsi ziren, airea garbiago bihurtu zen, eta uholdeek parkeak aurkitu zituzten, non etxeak suntsitu gabe hedatu zitezkeen.

Egun batean, Elna liburutegira itzuli zen eta apal hutsak aurkitu zituen.

—Non daude amaiera guztiak? —galdetu zuen.

—Batzuk jada ez dira posible —erantzun zuen liburuzainak—. Kendu ahal izan ditut.

Hiri berdeari buruzko liburua oraindik han zegoen, lehen baino lodiagoa. Elnak ireki zuen. Orrialde berrian plaza bateko zuhaitzen azpian irakurtzen ari ziren pertsonen argazki bat zegoen.

Horien artean, emakume adineko batek liburu bera eskuan zuen.

—Ni naiz?

—Agian —esan zuen liburuzainak—. Orrialde hau oraindik ere iradokizun bat besterik ez da.

Elnak liburua itxi zuen. Ez zuen jakin beharrik eszena hori benetan horrela gertatuko ote zen.

Hirira itzuli zen argibide berri batekin: —Azaldu ikasi duzuna beste norbaitek hutsetik hasi behar izan aurretik.

Urte batzuk geroago, termometroak hain maiz errekorrak haustea utzi zuenean, liburutegiko atea aurkitzea zailagoa bihurtu zen.

Elnak berri ontzat hartu zuen hura.